

Sương đọng ven trời

Sương đọng ven trời

Thích Thái Hòa

Ngỏ

Sương đọng ven trời là tựa đề cho sự rung động và cảm xúc của những vần thơ phút chốc trào hứng, từ suối mạch tâm linh bình lặng, từ ý chí bi hùng của kẻ lữ hành cô độc, băng qua những chặng đường gió tung cát bụi.

Và là nơi mà kẻ lữ hành đã từng độc thoại với chính mình, với biển cồn, với đất đá núi rừng, với nắng quái mùa chang, với kiếp người bọt bèo lau sậy, với mây trắng trắng ngàn và với những người quen kẻ lạ với tất cả sự rung động chân tình.

Sự rung động của một tâm hồn khổ đau và bất mãn cuộc đời đến chỗ tột cùng, một đôi khi trong thoáng chốc

cũng thoát vút lên cao để hiến tặng cho đời những vần thơ tuyệt tác. Và cũng có khi, sự rung động của một tâm hồn thanh thoát, bình lặng, đôn sơ, cũng tỏa ra cho đời những vần thơ kỳ lạ, ngào ngạt hương bay.

Dù tất cả những rung động và cảm xúc của thi ca được trào lên từ bất cứ tâm thức nào đi nữa, thì chúng vẫn hiện hữu giữa cuộc đời, như những giọt sương óng ánh như có, như không, và mãi luân lưu giữa đất trời vô tận.

Lời kinh trên biển

Hóa thân
làm một cuộc chơi,
xa nguồn về tận
biển khơi một mình.
Ta ngồi
giữa biển chép kinh,
để xem gió động
sóng tình ra sao.

Biển tình
sóng dợn càng cao,
thì kinh ta chép
là sao soi đường.
Sóng tình
dào dạt biển thương,
thì kinh ta chép
soi đường vô minh.

Sóng tình
càng diệt càng sinh,
thì kinh ta chép
lung linh nghĩa mầu.
Kinh ta
không để nguyện cầu,
kinh ta là để
trải màu áo thương.

Mai kia
chung cuộc vô thường,
thì ta về lại
trên nguồn tuệ xưa.

Tình hoa trắng

Áo tôi vàng
em cài lên hoa trắng,
màu trinh nguyên,
màu mẹ đã qua đời.
Tôi không khóc
khi áo cài hoa trắng,
vì trong hoa
tôi thấy mẹ tôi cười.

Áo tôi vàng
em cài tình hoa trắng,
tình trinh nguyên,
tình của mẹ ngày xưa.
Tôi không khóc
khi nhận tình hoa trắng,
vì là hoa
ngày trước mẹ tôi yêu.

Áo tôi vàng
em cài lên hoa trắng,
giữa mùa trăng hiếu hạnh
nhớ về nguồn.
Tôi không khóc
khi áo cài hoa trắng,
vì mùa trăng
mẹ bước lên ngôi.

Áo tôi vàng
em cài lên hoa trắng,
màu trắng thơm
màu mẹ đẹp tuyệt vời.
Tôi không khóc
khi áo cài hoa trắng,
vì trong hoa
tôi thấy mẹ ngàn nơi.

Áo tôi vàng
em cài lên hoa trắng,
đóa hoa xưa
ngày mẹ xới đất trồng;
Giữa những ngày
mưa chang và nắng quái,
giữa biển cồn
đời mẹ hóa thành bông.

Đời của mẹ
đã hóa thành hoa trắng,
hoa thơm tươi,
hoa thanh bạch, mẹ ơi!
Tình của mẹ
là tình bông hoa trắng,
tình thiêng liêng
lồng lộng giữa đất trời.

T răng trên biển cả

Ngày xưa cây xanh
bây giờ cây vẫn xanh
trên núi đồi
trên đất hoang
trên sỏi đá - rừng tòng.

Ngày xưa mây bay
bây giờ mây vẫn bay
trên đỉnh núi
trên đồi cao
trên đồng quê - phố thị.

Ngày xưa nước chảy
bây giờ nước vẫn chảy
trên nguồn cao
dưới mạch sâu
từ sức nóng mặt trời.

Ngày xưa đất bao dung
bây giờ đất vẫn dung
dung thảo mộc - kỳ hoa
dung biển cả - sông ngòi
dung chúng sanh vạn loại.

Ngày xưa em nơi đâu
bây giờ em đến đây?
em yêu ruộng đồng
yêu dòng sông
yêu cây xanh bóng mát
và yêu anh trong lời thơ - tiếng sáo
trong nụ cười
với đôi mắt bình lặng, trầm tư.

Ngày xưa em nơi đâu
bây giờ em đến đây?
em yêu lời kinh
yêu nét bút
trong từng trang bối điệp
và yêu tiếng chuông chùa
ngân vọng xa đưa
giữa đêm trăng tịch mịch.

Ngày xưa em nơi đâu
bây giờ em đến đây
em im lặng nhìn đời
và mỉm cười
vói chiều hoang, cỏ biếc.

Có phải ngày xưa,
em là cây xanh
và anh
là ruộng đất lành
để cây xanh ươm trái, nở hoa
cho mấy con bướm nhỏ giỡn đùa
hồn nhiên như thị.

Có phải ngày xưa,
em là dòng nước biếc
và anh là cội nguồn
đưa nước về
với biển cả mênh mông
cho triều dương
gầm thét quay cuồng
và giỡn đùa với gió chiều
trên cát trắng.

Có phải ngày xưa
em là mặt đất bao dung
và anh
là mặt trời soi chiếu
trên cội nguồn
trên biển cả
trên kẽ lá màu hoa
và trên cội tâm kỳ lạ.

Có phải ngày xưa
em là mây trắng
và anh là gió ngàn
lùa em vào
cõi mộng thanh thang
giống đùa trong vô niệm.

Ngày xưa ta nơi đâu
bây giờ ta là đâu
nơi cội nguồn
nơi đất lành
nơi mây ngàn
nơi trăng sao
nơi mặt trời tâm linh mẫu nhiệm.

Ngày xưa ta là đâu
bây giờ ta là đây
giữa trùng trùng nhân duyên
giữa trùng trùng sinh khởi
giữa biển tâm vô thể
mọi danh ngôn
tịch lặng tự bao giờ.

Ngày xưa ta nơi đâu
bây giờ ta là đây
với lời thơ bình lặng
với ánh trăng trên biển cả nhất như.

Huyền hoặc

Một buổi chiều
ta ngồi trên tảng đá,
cố lặng im
nhưng đã nói thật nhiều,
với mây ngàn
với cát đá rong rêu,
từ vô thi
do đâu mà biến động.

Rồi,
ước mơ
nguyện cho mình hóa gió,
thoảng đùa qua
trong chiều hạ nắng tàn;
Và là gió
giữa những ngày nắng hạ,
và là mây
trên đỉnh núi lang thang.

Rồi,
làm hạt mưa ngàn
rơi xuống đất,
tắm trần gian
vạn tội chảy về sông;
Cho cỏ cây hoa lá
kết thành bông,
làm dịu lại
chặng đường lên cát bụi.

Có một ngày
giữa cuộc đời hư thực,
giữa thực hư
ai biết nó là đâu!
Với trăng sao
ta đùa giỡn tình cầu,
đời đưa đẩy
chuyện đời đâu có thực.

Nếu đã biết
cuộc đời là hư thực,
thì trần gian
đâu ngại bước chân đi.
Kiếp ba sinh
biến động có nghĩa gì,
nên tuyệt giác
cũng là nơi huyền hoặc.

Vùng cát đá
bao giờ cũng tịch mặc,
giữa biển xanh
muôn thuở sóng rì rào;
Ngàn sa mạc
cỏ nhận đời cô độc,
động sương đêm
in bóng vạn trăng sao.

Dòng thơ say
ai đã để tình trú ngụ,
tình đã đi
khắp vạn nẻo đường quê;
Xưa đã đi
nên nay phải trở về,
mà huyền hoặc
cũng là nơi tuyệt giác.

Tình ca muôn thuở

Em hãy hát đi,
mùa xuân còn đó,
rồi trăng sao
sẽ đưa lối em về;
Quê cũ - đường xưa
đôi hàng trúc biếc;
Vườn cà - ruộng lúa
mấy rặng tùng xanh.

Em hãy hát đi,
mùa xuân còn đó,
dáng mẹ gầy
vì mắt mẹ đăm chiêu;
Vì mắt mẹ
là tình yêu muôn thuở,
là sông xanh
em tắm giữa trưa hè.

Em hãy hát đi,
mùa xuân còn đó;
Vì quê mình
còn vọng tiếng chuông khuya.
Dân tộc - chùa thiêng
sương trắng kỳ diệu;
Đạo vàng - đất thánh
thảo mộc đơm hoa.

Em hãy hát đi,
mùa xuân còn đó;
Vườn hoa nhưng nụ,
mây trắng chiều bay;
Trẻ mục đồng
tìm trâu theo dấu cũ,
lùa trâu về
thổi tiếng sáo vô thanh.

Em hãy hát đi,
đời không cô quạnh;
Gọi bình minh về
nắng ấm vườn hoa;
Đàn bướm nhỏ
hồn nhiên đôi cánh vỗ,
trong vườn thiền
còn mấy nụ hoa tươi.

Em hãy hát đi,
hát khi chiều xuống;
Gọi nhau về
với nguồn cội xa xưa!
Đừng đi nữa,
chim bay về tổ cũ,
vì muôn đời
nhật nguyệt mọc phương Đông.

Em hãy hát đi,
lời ca thanh thảo;
Giữa ngược xuôi,
giữa cay đắng phũ phàng;
Hãy an nhiên,
em hãy hát ca đi,
Sự sống - tình người
mùa xuân còn mãi...

Nhớ thầy

Kính dâng cố Hòa thượng

Thích Đức Tâm

Dáng Từ quay gót về ngôi,
niềm đau
phường Vỹ thôn Bồi
xiết bao!
Thầy đi
Hương nước khóc gào,
Thầy đi
đỉnh Ngự
mây chao mấy tầng.

Ba La,
Báo Quốc
bâng khuâng,
Lời kinh Pháp Hải
chuông ngân gợi sầu.
Thầy đi
hoa cỏ úa màu,
Thầy đi
chim hót
thương đau những ngày.

Tách trà,
phương trượng còn đây,
pháp y còn đó,
dáng Thầy nơi nao?
Thầy đi
“Biển Pháp” lao xao,
Liên Hoa, Liễu Quán
bước vào sử thi.

Sân thiền
in bóng Thầy đi,
bước chân hồng pháp
tư nghĩ được nao?
Cõi Tùng
vắng một vì sao,
lối về sương lạnh
ai nào hiện thân!

Thầy đi
thương tiếc vô ngần,
chấp đôi tay lại
niệm vắn kinh Không.
Thầy về
với cõi thông dong,
Thiền hương còn lại
giữa lòng thế gian.

Tình đầu

Trăng soi
qua cánh cửa thiền,
khơi thư sinh dậy
lên nguồn suối thơ.
Độc hành
về với nguyên sơ,
thương người lãng mạn
bên bờ chân như.

Nhớ xưa
trên đỉnh suối Từ,
bước chân phiêu bạt
bây chừ cách đôi.
Thôi thì
xin trở về ngôi,
trả cho tôi lại
tình tôi buổi đầu.

Lời thơ cho em

Đêm khuya
ngồi với gió rừng,
nghe sương từng giọt
giữa vùng núi hoang;
Giải trắng
tụng biển kinh vàng,
thức em tỉnh dậy
mấy ngàn năm say.

Ai đưa em
đến cõi này,
ai ru em ngủ
từ ngày sơ khai!
Buông tay
em thả hình hài,
mà ôm cánh hạc
bay lên suối nguồn.

Nắng hờn

Nắng rừng
nghiêng bóng cô liêu,
ta nghe giá buốt
tình yêu gọi thầm;
Đứng nhìn
vách đá nín câm,
dấu rêu trầm mặc
đang nằm mơ ai!

Mắt thương
ướt đẫm hình hài,
mộng tang bồng
đứng đợi ai chưa về;
Nắng hờn
mây phụ tình quê,
mây hờn nắng phụ
bay về non cao.

Tâm sự

Đêm nay
em có thấy gì không em nhỉ,
trăng đã lên
và lên quá đôi cao;
Ngàn vạn ngôi sao
đang lấp lánh, mỉm cười,
để đón đợi em về
với chân trời kỳ lạ!

Em có về không
hay em cứ sẵn đuổi hạnh phúc,
nơi phòng trà,
nơi khói thuốc,
nơi men rượu cuồng say,
giữa trần gian hư ảo.

Em có về không,
hay em còn say chơi,
trong cuộc đuổi bắt ân tình,
danh lợi, thua hơn,
khi nằm uẩn
trong từng sát na sanh diệt.

Em đã thấy gì
nơi trò chơi bắt đuổi,
trong cuộc đuổi bắt,
em đã bắt được em chưa?
Trong cỏ sương, cát đá,
trong rắng nắng chiều hôm,
trong nụ cười, hơi thở,
Em là gì - Em có thấy Em không?

Tình không bến

Ta đến với người
vì người giống ta;
Giống từ ngàn kiếp xa,
trong cùng dòng máu Phật.

Ta đến với người,
vì người trong ta;
Luân lưu từ bao kiếp,
giữa cát bụi Ta bà.

Ta thương người,
vì người là hoa;
Vì những chặng đường qua,
bao xác thân
hóa thành cát bụi,
nuôi lớn loài cỏ hoa.

Ta yêu người,
vì người đâu khác ta,
sự sống là bao la,
nhiệm mầu muôn vẻ đẹp,
như mây trắng chiều qua.

Ta yêu người,
vì người là ta;
Khổ đau nào
ai không muốn xa,
có niềm vui nào
ta xin trao hết,
để cho đời
mọc thêm bông hoa;
để cho ta
hát mãi bài ca,
tình không bến.

Ngày kỳ ngộ

Mù sa
phủ cả lối đời,
giải trắng ta viết
mấy lời kinh thương;
kinh ta
viết giữa vô thường,
kinh ta viết để
soi đường thoan nghệ.

Kinh ta
mở hội ngày về,
cho người đi giữa
tình quê buổi đầu.
Trăng ngà
soi chiếu đêm thâu,
lời kinh
cũng đã hóa thành
lời thơ.

Trời ơi,
đời đẹp chẳng ngờ,
dáng người xưa ấy
bây giờ lên ngôi.
Chuyển Luân Vương
cõi luân hồi,
thực hành Chánh Pháp
cho đời nở hoa.

Cho em
hát bản hùng ca,
chiều trên phố thị
mấy tà áo bay.
Cho em
thôi sống đọa đày,
cho anh
sống giữa tháng ngày
thên thang.

Pháp luân
lưu chuyển cung vàng,
khô cây mọc lá
cỏ tàn rợp hoa.
Ngày về
kỳ ngộ không xa,
ngày về anh viết
bài ca nhân tình.

Mộng thi ca

Chiều về phố thị
lang thang,
nghe trong tình lữ
sắp tàn cuộc chơi.
Nhìn trong sử lịch
tình người,
đã ngàn năm
giữa đất trời
ca reo.

Đã trăm năm
mỏi lưng đeo,
đã phần thế kỷ
thuyền chèo lênh đênh;
bấy nhiêu
đã nát thân mình,
mà nay
còn phải lênh đênh một lần.

Ván cờ
dở cuộc mùa xuân,
bốn ngàn duyên đã
làm thân cát đầg;
hỏi rằng
thân ấy bao năm,
cho ta giải mộng
tang bổng một phen.

Tự tình

Giữa khung trời
mấy trăng sao sụp đổ,
trên đường về
chân lạc bước hư vô;
Tù đau thương
ta ôm mộng hải hồ,
dù ngã quy,
vươn mình ta đứng dậy.

Vạn khó khăn
thản lòng không run rẩy,
đưa mắt nhìn
vào thẳng mặt vô minh,
như xưa kia
uy dũng những bóng hình,
nghênh ngang
giữa đất trời
không trú ngụ.

Giấc kinh hoàng
người ơi đừng say ngủ,
dậy lên đường
sưởi nắng ấm Trường Sơn;
Cùng nhau
ta tinh kết vạn tâm hồn,
đưa non nước
xuôi nguồn về bến cũ.

Không phải vậy
làm người thêm hổ nhục,
với đất trời,
với từ thuở mẹ sinh;
Ngày ra đi
ôm vận mệnh đang trình,
ngày trở lại
khải hoàn ca muôn thuở.

Lời thơ dâng mẹ

Mẹ ơi,
Mẹ đã về nguồn,
chiều hoang liêu xuống
đau lòng lữ thân;
Mẹ như
cánh hạc xa dân,
xa khơi biên biệt
bây giờ tìm đâu!

Cô đơn
cát trắng mẹ nằm,
Dáng thương chừ đã
ngàn năm rã rời.
Sương trắng
xuống phủ lưng đôi,
bâng khuâng tình mẹ
mắt vời vợi trông.

Mẹ ơi!
Nhớ thuở trời đông,
thân con cảm lạnh,
ấm nồng mẹ nhen.
Lít liu
mờ ảo bóng đèn,
lắng nghe con thở
thâu đêm mẹ ngồi.

Mẹ ơi!
Nhớ độ về ngôi,
mẹ nâng chéo áo,
mẹ kề môi thương.
Mẹ đem
tâm sự đêm trường,
Mẹ khuyên con gắng
trọn đường con đi.

Mẹ tình
như ngọc lưu ly,
mệnh mông biển cả
nay thì còn đâu!
Chấp đôi tay lại
nguyện cầu,
Đất Thiêng cõi Thánh,
mẹ an nhiên về.

Người em thi ca

Biết em
từ độ luân hồi,
từ sơ khai đã
có lời tri âm.
Bỗng dưng
cuộc lữ thắng trầm,
Anh về gác trọ
em nằm nguyên sơ.

Trắng tay
sắp lại ván cờ,
sắp trang hùng sử,
sắp tờ kinh thiêng,
sắp em
đứng đợi bến huyền,
cho sương trắng lạnh
thấm miền vô ngôn.

Thương em
không nổi oán hờn,
không vùng trú ngụ
giữa miền sắc hương,
Thi ca em
giữa vô thường,
và cho em cả
mười phương trời vàng.

Lời kinh hóa ngọc

Ta từ
trong cõi vô sinh,
vận hành đại nguyện
đăng trình thế gian.
Ngao du
vào cõi ba ngàn,
tâm không điểm trú,
nghênh ngang giỡn đùa.

Nhớ lần
một thuở xa xưa,
ta làm sóng vỗ
giỡn đùa đại dương.
Ngâm nga
điệp khúc vô thường,
mà ai chưa tỉnh
giữa trường mộng say.

Bao phen
lưu tới cõi này,
ta làm mây trắng
giống đùa không gian.
Khi che
khi mở
trắng ngàn,
khi đùa núi tuyết
khi lang thang về.

Nhớ lần
bên cạnh sơn khê,
ta là tượng đá
lầm lì vô ngôn.
Mặc cho
rêu phủ xanh dờn,
mặc cho sương nắng
giận hờn đuổi nhau.

Mấy lần
trong cõi bể dâu,
ta làm gió thoảng
giống đùa nắng chang.
Người yêu
ta đến muôn ngàn,
nhưng ta chỉ thoáng
nhẹ nhàng thế thôi.

Một phen
trong cõi luân hồi,
ta làm giọt nắng
đơn côi giữa rừng.
Lập lòe
soi tỏ dấu chân,
đưa ai lạc lối
giữa rừng huyền hư.

Bây giờ
hóa kiếp thiền sư,
thuyết kinh cho đá
đã từ bao năm.
Bao giờ
đá ngộ Phật tâm,
lời kinh hóa ngọc
thậm thâm ta về.

Ráng hồng

Hoa ơi!

Ta hỏi hoa này,
ngày mà hoa đẹp
biết ngày nào không.

Chiều ơi!

Nhìn một ráng hồng,
Lòng băng khuâng nhớ
người trong cõi phiên.

Nước ơi!
Xin nhớ uyên nguyên,
Người ơi!
Xin nhớ đến miền khổ cực.
Trường Sơn ơi!
Nắng đầu thu
Phương Đông ơi dậy!
Sương mù thoát tan.

Ta ơi!
Đứng dậy lên đàng,
cả bao người đợi
từ trong ngục tù.

Dấu chân lưu giữa cõi tòng

*Kính dâng Hòa thượng
Thích Đôn Hậu*

Cửa tòng
bóng dáng siêu nhân,
ngàn năm sử lịch
dấu chân không mờ.
Đời Người
là cả Thiền thơ
đời Người
là cả một tờ kinh thiêng.

Mây thương
che mát rừng thiền,
trăng sao soi chiếu
giữa miền tịch dương.
Là hoa,
là lá,
là hương,
là chân thường giữa
vô thường diệt sinh.

Mai kia
cuối nẻo đặng trình,
Người về nhập thể
vô sinh Người về.

Giọt nắng chiều sương

Ta thương
giọt nắng ven trời,
hóa thành chuỗi ngọc,
hóa lời thi ca.
Hóa thành
những cánh bông hoa,
bốn mùa đều nở
cho ta nụ cười.

Chiều thương
giọt nắng ven trời,
hóa thành mây trắng,
hóa đời thanh thang.
Hóa mưa
từng giọt dịu dàng,
hóa thành thánh nhạc
mấy ngàn điệu ru.

Mắt thương
giọt nắng ngày thu,
hóa lời kinh tuệ
công phu sớm chiều.
Hóa chàng
nghệ sĩ tình yêu,
hóa em
làm giọt nắng chiều
trong sương.

Hóa thân
năm uẩn vô thường.
Có không, không có
chặng đường duyên sinh.
Hóa trăng sao,
sáng lung linh,
hóa lời kinh Phật
mênh mông cõi về.

Chiều thương
giọt nắng tình quê,
mấy con bướm nhỏ
bay về nơi nao?
Bướm bay thấp,
bướm bay cao,
bướm bay
trên mấy giậu rào
kẽm gai.

Chiều thương
giọt nắng tình ai,
tình lao xao vỗ
bao giờ lắng trong!
Nhiễm trong
tình chỉ một dòng,
tình sông hóa bể
từ trong mạch nguồn.

Chiều thương
cây khế đơm bông,
cây cau ướm nụ,
cây hồng nở hoa.
Đắm thương
mấy rặng thông già,
mấy cây tòng bá
màu pha khói chiều.

Đắm nhìn
hạt cát dấu rêu,
mười phương hiển hiện
tình yêu cõi ngàn.
Gió lay
cây động
âm vang,
người lay tình động
ba ngàn đại thiên.

Mắt thương
nhìn cõi ưu phiền,
hóa thân
vào giữa ngựa nghiêng
cuộc đời.

Vì thương
con nước đầy vơi,
vì thương con nước
ngược xuôi cội nguồn.

Trăm năm
tranh cãi thua hơn,
thì trăm năm nữa,
phấn son cũng mờ.

Muôn năm
hoa vẫn là thơ,
muôn năm hoa vẫn
mơ người thi ca.

Thiếu chi hoa,
hồi thiếu hoa!
Mưa chang nắng quái
mà hoa vẫn cười.
Mắt thương
xin hãy nhìn đời,
biết bao cay đắng
vẫn cười an nhiên.

Hóa thân
mà đến cõi phiền,
thì thôi, thôi thế
mới huyền nhiệm thay!!!
Trời chiều
giọt nắng sương bay,
với đôi mắt tuệ
thì đây cũng là.

Cõi về
nào có đâu xa,
mười phương Phật hiện
trên hoa cải vàng.

Tình cỏ

Chiều cảm lặng
ta nhìn lên sân cỏ,
xem hạ tàn
bóng nắng trải về đâu!
Nhìn cỏ xanh
trong từng niệm pha màu,
đời trôi chảy
có bao giờ ngưng lại!

Đôi mắt tình
ta nhìn vào cỏ dại,
dấu chân ai
từng bước dẫm đi qua,
dấu chân ai
hờ hững với cỏ hoa,
xin cúi xuống
nâng niu loài thảo mộc!

Này cỏ ơi!
Cỏ đâm chồi nảy lộc,
cỏ xanh lên,
cho cánh bướm chiều bay,
cho đời tươi,
cho đời đẹp hôm nay,
cho ta hát
bài ca đời có cỏ!

Cỏ cho ta
lời thơ không bỏ ngỡ,
cho màu xanh,
xanh mãi
giữa cuộc đời,
giữa đất trời,
giữa sinh diệt,
đầy vơi,
ta cúi xuống,
ta ngợi ca tình cỏ.

Như cánh chim hồng

Chim thôi hót
mái thiên đường,
bay lang thang giữa
vô thường dạo chơi.
Tình chim
là cả đất trời,
đời chim là cả
một đời nước non.

Ngàn sau
non nước vẫn còn,
dấu chân hồng điều
trên dòng sử xanh.

Ngàn sau
trong cõi an lành,
dấu chân chim
cũng hóa thành
vô biên.

Chiều sương cánh hạc

Chiều sương
thấm lạnh vai gầy,
cội tùng vàng hạc
nghe đầy hoang liêu.

Cội tùng
còn một dấu rêu,
hạc vàng còn một
nỗi niềm chưa tan.

Mù sa
phủ lối ba ngàn,
đại thiên thế giới
hạc vàng còn bay.

Gặp gỡ

Lần đầu tiên
nhìn người sao ngờ ngợ;
Lại một lần
ta thấy đã nên thơ.
Nên hôm nay
xin nói hết chẳng ngờ,
nhưng ngôn ngữ
bây giờ thôi đã rụng.

Nơi gặp gỡ
là lời thơ chưa biến động,
là chỗ tận cùng
suối vắng của tâm linh.

Ôi!

Làm sao ta diễn tả hết chân tình,
nên khi gặp
chỉ mỉm cười yên lặng.

Dẫu mai kia
có cách xa nghìn dặm,
bên chân trời
đầy mộng vẫn lang thang;
Mãi gặp nhau
trên lý tưởng đạo vàng,
và trên đỉnh suối nguồn
chưa biến động.

Đáng từ

*Kính dâng Giác Linh
Hòa thượng Thích Trí Thủ*

Cầm tú xú Trung Kiên
kết tinh bóng dáng hiền
bao la người hoàng vĩ
chí nguyện vượt thần tiên.

Bước vào miền cô lữ
trầm tư nghĩa lý thiền
bỗng nhiên bùng mắt tuệ
sáng rõ đất Thừa Thiên.

Từ ấy đáng Thiền sư
nêu cao nguyện Đại từ
vân du tam giới mộng
hóa độ đời huyền hư.

Tay hùng nâng tích trượng
đẹp tà giảng thánh thư
bảy mươi dư sương tuyết
vận chuyển pháp Tâm Như.

Thiền sư đấng Đại hùng
tuệ nhật rạng phương Đông
vượt lên đời phi thị
xem thường nghĩa có không.

Tùng lâm nêu ẩn tích
mật hiển hạnh dung thông
bổng đứng ngừng xe pháp
bước vào cõi chân không.

Lưu gương kham nhẫn

Kính dâng Giác Linh

Hòa thượng Thích Thanh Trí

Thầy đi
về cõi trời vàng,
chơ vơ cõi mộng
đau lòng hậu côn.
Niềm đau
như sóng vỗ dồn
một mùa xuân đã
hai lần tang thương.

Báo Quốc
mái ấm Phật đường,
văng kinh Thầy tụng
khói hương hôm nào.
Thầy đi
mất kể xiết bao,
Phật đường ai dẫn
ai nào hiện thân.

Đời Thầy
là ngọc Châu trân,
là gương kham nhẫn
là câu kinh huyền;
Là mây lành
giữa rừng thiêng,
là hơi men ấm
tỏa miền lạnh sương.

Dưng đâu
cuộc lữ vô thường,
Thầy buông tay Pháp
lên đường về ngôi.
Dáng thương
biên biệt xa rồi,
lưu gương kham nhẫn
soi đời hậu la.

Pháp luân lưu chuyển

*Kính dâng Hòa thượng
Thích Thiện Siêu*

Pháp luân
lưu chuyển vào đời,
hiện thân giáo hạnh
rạng ngời lưu ly.
Cõi tòng
sỏi đá Thầy đi,
dấu chân bình lặng
nghĩ nghĩ được nao!

Cõi tòng
giới học uyên cao,
Cõi tòng định huệ,
Khuê Sao soi đường.
Pháp âm
lưu giữa vô thường,
Chơn như hiển hiện
trên đường Thầy đi.

Dõi nhìn
theo rắng tà huy,
bước chân Thiện Thệ,
Thầy đi tuyệt vời!

Mộng vàng

Đêm về
đếm giọt sương trắng,
đếm thân bào ảnh
cuối đường hồi sinh.
Rã đôi
gió nghiệp vờn mình,
đường về xứ Phật
dặm trình bao xa?

Xứ kia trú giữa Ta Bà,
Chơn như trú giữa
sát na đổi dời.
Đưa tay
khép cửa luân hồi,
ái triền bao kiếp
bây giờ giải xong.

Mai chiều
cõi Phật
thong dong,
mười phương du hí
từ trong mộng vàng.

Lời kinh hoa

Từ xưa
như vậy tôi nghe,
lời kinh non Thấu
lối về nhị không.
Hoa Vô ưu
nở trong lòng,
Hoa chơn như nở
giữa dòng diệt sinh.

Dù cho bùn nước vô tình,
Diệu hoa vẫn nở
điểm xinh cho đời.
Dù cho
phàm thánh khác ngôi,
Pháp mẫu hoa vẫn
diễn lời viên âm.

Bất Khinh Bồ Tát
đơn thâm,
hành Ba-la-mật
khai tâm lối về.

Sương mù
rỗng tiếng thoan nghe,
tuệ quang rực chiếu
đường về Phật tâm.

Kinh Hoa,
duyên khởi thậm thâm,
Kinh Hoa xóa sạch
mê lầm thế gian.

Xuân tình vô ngã

Xuân về
muôn vật xôn xao,
rừng mai hé nụ
ngạt ngào thiên hương.

Mấy mùa xuân
phủ tuyết sương,
Xuân bây giờ đã
dọn đường đi lên.

Cửa Không,
trắng dọi bên thềm,
chuông xa vắng gọi
ai bên bến này.
Xuân về
xin hãy về đây,
cho em ấm lại
những ngày tháng qua.

Cho anh
hát bản xuân ca,
tình thơm quê mẹ,
vườn cà nường khoai.
Ngày xuân
cánh bướm bay hoài,
tung tăng hoa bưởi,
miệt mài hoa cau.

Xuân từ đâu,
bướm từ đâu;
do đâu mà có
nhịp cầu với nhau?
Xuân từ đâu,
bướm từ đâu;
do đâu hoa nở
xuân cười bướm bay?

Xuân đi
ai đẩy tháng ngày,
xuân về ai gọi,
ai thay đổi màu?
Sương mờ
trong cõi bể dâu,
biết bao giờ
giải được câu hỏi này?

Thôi!
xuân về bướm cứ bay,
xuân về
vạn vật cứ thay đổi màu.
Còn ta,
ta đến với nhau,
xuân tình vô ngã
nhiệm mầu biết bao!

Rừng thiêng

Có một buổi chiều
Ta lang thang
giữa rừng núi hoang liêu;
Ta nghe dòng suối chảy,
suối nước thì thầm
như muốn nói gì đây;

ừ, ta nghe rồi suối nhỉ!
suối mai này
suối hóa thành mây,
ừ, ta nghe rồi suối nhỉ!
Suối mai này,
suối hóa rừng cây;

ừ, ta nghe rồi suối nhỉ!
Suối tự hào,
vì suối chảy từ nguồn cao,
suối cuốn trôi bao vắn đục cuộc đời;

ừ ta nghe rồi suối nhỉ!
Suối tự hào
vì suối ở núi cao,
và gắn liền
với ngàn vạn trăng sao,
với mây trắng,
với ánh sáng mặt trời.

Có một chiều
ta lang thang
trong rừng vắng;
Ta thấy
chim bay về tổ cũ,
ta nghe
vượn hú tìm nhau,
để dắt nhau về lối cũ;
Ta thấy
từng chùm hoa rừng
khép cánh tham thiền,
soi chiếu tận tế bào
tinh vi mầu nhiệm,
trên diệp thảo màu hoa

Rồi giữa rừng hoang
ta nghe gió rì rào,
ví von ca hát,
giọng hát ca,
chẳng làm ai kinh dị bao giờ.

Rồi giữa rừng
hoang liêu tịch mịch,
ta thấy
sương đêm rơi xuống,
đọng trên lá cây,
trên thảm cỏ,
trên thạch thất,
am mây
và trên vai gầy đạo sĩ.

Sương không phải là mưa,
mà chỉ là những hạt nước nhỏ,
bay bay trong chiều xuống đêm về.
Rừng hoang quá,
mà sương bay đẹp lạ,
đêm về khuya,
giữa rừng hoang,
lồng lộng ánh trăng ngàn.

Đêm về khuya
giữa sương trắng kỳ lạ.
giữa sương trắng
đầu gối đá làm thơ,
đời đẹp lạ,
có ai ngờ không nhỉ!
Ôi!
Cuộc đời kỳ vĩ,
giữa rừng thiêng,
đá im lặng mỉm cười.

Từ mặt đất hoang vu

Có một cuộc hành trình,
một chuyến đi
không khởi điểm;
ta đã đến
với mặt đất hoang vu,
mặt đối mặt
với núi rừng trùng điệp,
với thác ghềnh,
với đỉnh núi cheo leo.

Ta hát ca,
trên đỉnh núi, lưng đeo;
Khi ta hát,
lúc núi ca,
khi ta ngồi lặng,
lúc núi đứng yên,
sùng sững im hơi,
giữa đất trời lồng lộng.

Từ núi rừng hoang vu
ta bước về
đồng bằng phố thị,
thấy loài người
ngủ say đầy kinh dị,
giữa đêm khuya
mê sảng tiếng yêu ma;
giữa đêm khuya,
ai hát bản túy ca;
Ai bồn ba, vội vã
bước đi
trong mịt mờ thăm thẳm?

Từ núi rừng hoang vu
ta bước về
đồng bằng phố thị,
thấy loài người
ngủ say đầy kinh dị,
giữa ban ngày
mê sảng với giàu sang,
giữa ban ngày
say ngủ với vinh quang,
với được, mất,
với khen, chê,
với giựt, giành, yêu, ghét.

Có một lần,
giữa đồng bằng phố thị,
ta đau thương
sặc sụa tiếng cười
Vì tình người
đã phân chia, đổ vỡ.
Một số ôm bóng ngờ,
mặc kệ đời ngược xuôi.

Một số người
bơ vơ
như cây xanh cỏ dại,
và một số người,
cuốn theo dòng đời thác lũ,
giữa ngược xuôi, đã lạc lối quên về.

Từ mặt đất hoang vu,
ta nghe lời cỏ dại,
cỏ nói cười,
cỏ hiện hữu hôm nay,
cỏ cho đời
màu xanh vạn đại.

Từ mặt đất hoang vu,
ta nghe
ruộng đồng hát ca vô hại,
ruộng đồng hát ca
cho cây trái nở hoa,
giữa bốn mùa
chẳng nói gì khôn dại.

Từ mặt đất hoang vu,
ta nghe
mặt trời, mặt trăng
hẹn hò với nhau,
cho trái đất,
cho trần gian,
ánh sáng rạng ngời,
và nghe mạch nước luân lưu,
để nuôi dưỡng hàm linh thảo mộc,
dâng tặng cho đời muôn ngàn sự
sống,
dị thảo kỳ hoa.

Từ mặt đất hoang vu,
ta sẽ đi và đi mãi,
để nghe con người,
đã nói gì với nhau,
trên hành tinh trái đất,
trên cõi sống trăm năm,
qua ánh mắt, qua nụ cười,
qua tiếng nói, qua nhịp tim,
qua tế bào, hơi thở.

Từ mặt đất hoang vu,
cõi sống của loài người,
có bao giờ
con người đã nghe được
tiếng nói của loài người chưa?
Nếu không
thì xin tiếp tục
cuộc hành trình giữa mặt đất
hoang vu,
để lắng nghe cho rõ,
tiếng nói của loài người,
họ đã nói gì với nhau,
trên hành tinh Trái đất.

Tình mẫu nhiệm

Chân trời nào đây anh,
em đứng đợi;
Tình yêu nào,
để mở lối đi lên,
cho hôm nay
và cho cả ngày mai,
cho áo trắng
am cài hoa diêu vợi.

Chân trời nào
có lần anh ca ngợi,
trời quá cao,
đất im lặng không lời;
Tình đi mãi
giữa tháng ngày không đợi,
tình anh yêu,
như sương đọng ven trời.

Với đất trời
có lần anh ca ngợi,
trời mệnh mông
mà đất cũng mệnh mông.
Không quá khứ,
vị lai,
và hiện tại
Em cứ đi
và đi mãi vô cùng.

Tình yêu nào
cũng trắng ngàn lông lộng,
em cứ yêu
như ngày ấy anh yêu;
Em cứ yêu
nhưng em đừng bắt đuổi,
vì đuổi bắt
như gió đuổi mây chiều.

Em cứ yêu
nhưng em đừng bắt đuổi,
hễ đuổi bắt
em sẽ khổ đau nhiều;
Em đau khổ
bởi vì em vụng dại,
đòi ngu ngơ
em bắt bóng tình yêu.

Đất và trời
là tình yêu kỳ diệu,
từ ngàn xưa
và mãi đến ngàn sau,
em khôn lớn
giữa đất trời chung thủy,
phép yêu này
em đã nhận ra chưa!

Trời đất yêu em,
yêu từ vô thủy,
mở mắt ra
em đã có đất trời,
em đừng hỏi
chân trời nào nữa nhé,
hãy buông tay
êm hiện hữu ngàn nơi!

Em đừng hỏi
tình yêu nào nữa nhé!
Em cứ yêu
như ngày ấy anh yêu;
Em cứ yêu
nhưng em đừng chiếm hữu,
vì tình yêu
mẫu nhiệm lắm em ơi!

Nếu em tự biết

Nếu em
mà tự biết mình,
thì em cũng đẹp
như tình mộng mơ.
Sương chiều
em lại hóa thơ,
triêu dương
em lại mơn mơ nụ cười.

Nếu em
biết được cuộc đời,
thì em
hãy nở nụ cười Như Lai.
Em không quỳ dưới sen đài,
Em đi
vào cuộc mộng dài hát ca.

Nếu em
thấy cõi hằng sa,
từ trong hạt cải
hóa ra cuộc tình.
Gió mây
em cứ đăng trình,
non cao em vượt,
thác ghềnh em lên.

Nếu em
mà biết ghi tên,
thì xin em hãy
đừng ghi tên nào.
Bút nghiên
là của trăng sao,
tên em
là của cõi nào vô chung.

Nếu em biết sống thông dong,
thì em
buông xả sắc không
cõi này.
Tuệ không
tâm quán là đây,
cõi chơn như đó,
pháp mây nhiệm mầu.

Cuộc lữ

Cửa tòng
mở đón siêu nhân,
đường lên đỉnh giác
bước chân theo người.
Lung linh
sương cỏ mẫm cười,
lung linh sỏi đá
tụng lời kinh thiêng.

Trầm tư
rêu cũng tham thiền,
gió đưa nhạc thánh
ru miền tịch không.
Tịnh thanh
hạt nghiệp đôi dòng
mai kia duyên đủ
vỡ mộng thiền hương.

Thảo y
tích tượng
xuống đường,
thống tay vào chợ
viết trường mộng ca.
Viết kinh
trên đá, trên hoa,
viết lời vô tự,
dung hòa vạn cơ.

Viết cho đời
mấy vần thơ,
bốn ngàn kinh sử
trải tờ văn chương.
Dọc ngang
giữa cõi vô thường,
thảo y tích trượng
tuyết sương chưa mòn.

Dọc ngang
giữa nước cùng non,
thảo y tích trượng
vẫn còn như xưa.
Ngày về
đá cúi đầu thưa,
trúc nghiêng mình đón
để đưa người về.

Ngày về
hoa cỏ thăm mơ,
sương in bóng hạc,
lời thơ bạt ngàn.

Tình vô lượng

Đem cuộc tình riêng
trả lại đời,
cho lòng hiện hữu
cả ngàn nơi.
Mênh mông
biển cả
tung cánh hạc,
vội vợi non cao
vịn mây trời.

Ba cõi hữu tình
đâu có buộc,
mười phương quốc độ
ngại gì chơi.
Với tâm đại lượng
tình vô lượng,
vô lượng tình yêu
vô lượng người.

Đi - về

Lên non
học đá tham thiền,
am mây nằm nghỉ
xa miền cõi chơi.
Nghe hoa,
nghe nước reo cười,
nghe chim ca hát
những lời ví von.

Bao nhiêu
công án vẫn còn,
đố ai khơi mở
cho tròn nghĩa xưa,
mở xong
thân hóa làm mưa,
nửa rơi biển cả,
nửa qua non thiền.

Đường về
nhập thể vô biên,
đường đi hóa độ
kết duyên đại từ.
Đi, về
tâm nở chơn như,
bao nhiêu hành trạng
hiện từ Pháp thân.

Đi, về
nằm giữa am vân,
nụ cười hàm tiếu
bao dung vạn loài.
Đi không
lưu một dấu hài,
Ngày về cũng vượt
ra ngoài có không.

Tiếng hát từ biển xanh

Có một cuộc hành trình,
một chuyến đi không khởi điểm;
Ta đã đến với biển xanh,
nhìn biển xanh bình lặng,
và ngồi nghe biển hát rì rào,
điệu hát ngọt ngào êm ả,
điệu hát của biển cả chân tình,
như cõi tâm bình lặng,
giữa trời chiều nắng nhạt hoang liêu.

Và cũng từ biển xanh bình lặng,
ta chợt nghe
sóng dậy lên cao,
sóng thét gào kinh dị,
thách đố với trăng sao,
với mặt trời,
với trái đất
với con người bọt bèo lau sậy.

Ta nghe rồi,
tiếng thét gào của sóng biển,
thoáng chốc lên cao,
như còi tâm ai
bị xáo động ngàn đời,
với giận hờn bất mãn,
giữa nhân, ngã, thua, hơn
và giữa biển cồn
nghiệp thức gió động.

Ta nghe rồi
từ lòng sâu đáy biển
Điệu hát ngàn đời,
thanh thảo bao la
Ta nghe rồi,
từ lòng sâu đáy biển,
Tình viên dung,
nên điệu hát hàm dung.

Ta nghe rồi
từ lòng sâu đáy biển,
từ điệu hát long cung,
Tâm sai biệt,
nên vạn loài khác biệt
Ta nghe
từ cõi long cung,
nếu tâm bình lặng
thì dung vạn loài.

Cõi huyền

Cuộc đời ta
thấy nở hoa,
từ trong trời buộc,
mở ra cõi ngàn.
Từ trong cỏ
mọc rêu hoang,
ta nghe điệp khúc
điệu đàn lên cao.

Ta nghe
sóng vỗ biển gào,
đại trùng dương đã
bước vào sử thi.
Bao năm
cuộc lữ kinh kỳ,
thì bao năm nữa
cuộc đi cũng về.

Ta nghe
sương đọng tình quê,
chim bồ câu trắng
bay về báo tin.
Ta nghe
trong cõi ba nghìn,
đại thiên thế giới
đã tìm thấy nhau.

Đông, Tây
hai ngã cách nhau,
bây giờ
đã bắc nhịp cầu cho đi.
Ngày đi
không biết nghĩ nghĩ,
thì ngày về
chẳng biết chi để bàn.

Chợt nghe
từ cõi mơ hoang,
Cũng rền tiếng khóc
cũng vang tiếng cười.
Lênh đênh
cho hết kiếp người,
thì bao giờ hết
kiếp người lênh đênh.

Sống trong
cõi thế phù sinh,
mà không thấy được
cuộc tình thế gian;
Dù cho
hoa nở hương ngàn,
cũng không thấy đẹp
cũng than thở dài.

Ruổi rong
cho mỗi hình hài,
thì đôi tay trắng
cũng hoàn trắng tay.
Biết vui
thì ở nơi này,
với hoa cỏ đá
cũng đầy mộng mơ.

Biết vui
am lá hóa thơ
cõi này cũng đẹp,
còn mơ cõi nào!
Cõi này
cũng có trăng sao,
có ngàn vạn lối
để vào như nhiên.

Thông reo hát,
đá tham thiền,
cõi huyền nhiệm đó,
mệt tìm nơi đâu.
Cõi huyền
giữa cõi bể dâu,
nếu không dâu bể
có đâu cõi huyền.

Trăng ẩn

Đố ai
biết được bóng trăng xinh,
đêm tối
sao trăng lại ẩn mình?
Bao kẻ lạc loài
đi chệnh choạng;
Mấy người lảo đảo
bước chông chênh.

Trời cao
đâu phải trời đi vắng;
Đất rộng
chớ nào đất lặng thinh.
Túy tửu
muốn làm mưa với gió,
Cho nên
trăng chán cảnh nhân tình.

Mây trắng bay qua

Mây hiện hữu,
nhưng mây có bao giờ
biết mình là gió ngàn không nhỉ!

Mây hiện hữu,
nhưng mây có bao giờ
tự biết mình là phép lạ
của bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông
giữa đất trời thế gian rung chuyển.

Mây hiện hữu,
nhưng mây có bao giờ
tự biết mình là
những giọt sương tình
rơi nhẹ lên hồn thơ,
trên phím đàn, lời ca,
tiếng sáo và trên tóc xanh
của những kẻ lữ hành
qua sa mạc mệnh mông.

Mây hiện hữu
từ trời cao,
nhưng có bao giờ
mây tự biết mình bay cao
và bay về đâu không nhỉ?

Nếu mây tự biết mình hiện hữu,
thì không bay
mây vẫn có mặt ngàn nơi;
thì không bay
mây vẫn trở thành gió ngàn
rong chơi,
giữa đất trời lỏng lẻo;
Và gió ngàn
đâu có đuổi bắt mây
như mấy kẻ si tình
đuổi bắt nhau
trong cuộc tồn sinh điên dại.

Nếu mây tự biết
mình hiện hữu,
thì mây đã trở thành ánh sáng,
mặt trời, mặt trăng
và mặt trăng đã yêu mây
như tự yêu ánh sáng của chính
mình.

Nếu mây,
tự biết mình hiện hữu,
thì vũ trụ và mây ngàn
có gì đâu khác biệt;
Vũ trụ mênh mông,
nên mây cũng mênh mông.
Mây cứ bay,
cứ vui đùa,
cứ hát ca,
cứ hý họa ra
muôn ngàn bức tranh kỳ lạ.

Nếu mây,
tự biết mình
là duyên sinh vô ngã,
cõi mệnh mộng,
mây trắng cứ bay qua;
Và hát mãi bài ca
không khứ lai, sinh diệt.

*T*hảo hoa

Thảo hoa
mọc giữa đất trời,
thảo hoa cũng biết
nghe lời vô biên.
Mấy bông hoa nở
kết duyên,
mấy bông hoa rụng,
lên đèn bột bèo.

Đường lên
dốc đá cheo leo,
cho nên hoa nở
lưng đèo đó thôi.
Cánh hoa khép,
nở lưng trời,
hương hoa khép nở
đúng thời mới bay.

Hoa không riêng của cõi này,
nhưng từ đất đá
cõi này hoa đi.
Thảo hoa
sương đọng lưu ly,
giữa mệnh mông cỏi,
hoa vi diệu mầu.

Thảo hoa
là thảo hoa mầu,
thảo hoa
là ngọc minh châu
vô ngần.
Hoa Linh Thoại,
Dược Thảo Vân,
hoa về non Thấu,
phương phân tuyệt vời.

Bao hoa
chưa sạch bụi đời;
Và bao hoa nữa
xin mời kết duyên.
Mai kia
nhụy ngát hương thiên,
thì hương hoa tỏa
khắp miền thế gian.

Thảo hoa
trôi dạt lang thang,
biết quay đầu lại,
cũng vang tiếng cười.
Thảo hoa
mọc giữa đất trời
hàm dung vi tiểu
vạn đời như nhiên.

Độc cư

Ai chen danh lợi
cứ đua chen,
mặc kệ cao sang
mặc kệ hèn.
Lên núi dựng lầu
tham công án.
Xuống ghềnh mức nước
hỏi tâm nguyên.

Khi nhàn,
ngồi viết vài thi phẩm,
lúc rộn tham thiền
vạn cảnh yên.
Độc tọa đêm dài
soi diện mục,
Tùy cơ ứng xử
lý thuận viên.

Lời nhắn cho em

Chiều hôm ấy,
cửa tòng khách đến viếng,
có một đàn em nhỏ
tuổi đôi mươi;
Mắt trong xanh,
với ý chí sáng ngời,
ngồi kể lại
chuyện đời tang thương quá.

Chiều hôm ấy,
nghe lòng buồn chi lạ,
thương đàn em,
thương bà mẹ quê hương,
thương trẻ thơ
sống xó chợ đầu đường,
cơm không đủ
áo sờn vai thấm lạnh.

Đời tuổi trẻ,
tương lai nhìn hiu quạnh,
với cuộc cà
với mảnh đất khai hoang,
với cà phê
với quán rượu chiều tàn,
sống ngất ngưỡng
giữa cuồng say ngự trị.

Này em ơi!
Đừng để đời khinh thị.
dậy lên đường,
tay trắng dựng quê hương;
dậy lên đường
với đại nghĩa tình thương;
Với ý chí
của chàng trai dũng sĩ.

Ngồi than thở
có ích gì chuyện ấy,
để lệ nhòa
cũng chẳng thấm vào đâu,
hãy hiên ngang,
em đánh đổ thần sâu,
Và đánh đổ
bầu trời mây che phủ.

Đời dũng sĩ
sá gì thân cát bụi,
bước vào đời,
người cất giọng lên cao;
Giọng hiên ngang
như sư tử thét gào,
bao ngã gục
là bao lần đứng dậy.

Đời dũng sĩ
vạn đường tung cánh hạc,
đường gập ghềnh,
đường chấp cánh lên cao;
Đường gập ghềnh,
đường mở lối trăng sao,
Từ vực thăm
vượt lưng đèo đỉnh núi.

Đời dững dĩ,
là cuộc đời kỳ thú,
yêu quê hương
và chết giữa quê hương,
yêu nhân loại,
và chết vì nhân loại,
trả xác thân
cho cát bụi ven đường.

Đời dững dĩ
là cuộc đời kỳ vĩ,
sống dọc ngang,
sống đây đó ngàn phương;
Đến và đi
cho đại nghĩa tình thương,
chứ đâu phải
vì móc sừng lợi lộc.

Thôi, về nhé!
và thôi em về nhé!
Còn anh,
anh cũng sửa soạn lên đường...

Phật tình

Phật tình hiện hữu
cả ngàn nơi,
chẳng phải tràn đầy
chẳng phải vơi.
Ba cõi thấm nhuần
ân pháp vũ;
Mười phương huân trưởng
giống lành tươi.

Tứ sinh cảm mến
nguyên thân cận;
Lục đạo từ dung
miệng mỉm cười.
Cứu độ muôn loài
lên cõi giác,
sông mê ngày tháng
dẫn đưa người.

Tình người

Lang thang
đi giữa phố phường,
nghe văn minh dọa,
tang thương cõi người.
Bên đường
mấy kẻ buông xuôi,
giữa đường mấy kẻ
đứng ngồi không yên.

Đầu đường
mấy kẻ đua chen,
cuối đường mấy kẻ
lấm lem cuộc tình.
Khóc cười,
mắc cỡ,
nhục vinh,
nửa đêm thức dậy
kiếm xin tình người.

Kiểm đầu
ra một nụ cười,
giữa mùa băng giá
mặt trời ngủ quên.
Cầu mong
mặt nhật sáng lên,
cho trong cõi sống,
đừng quên tình người.

Cầu xin
tuệ nhật tỏa ngời,
giữa vô minh cõi,
cho người thấy nhau.
Đưa tay
bắc một nhịp cầu,
đưa nhau về với
buổi đầu cuộc chơi.

Cầu xin
tuệ nhật sáng ngời,
giữa vô minh cõi
cho đời nở hoa;
giữa vô minh
hát bài ca,
cõi người là cõi
bao la tình người.

Nhớ Phật

Nhớ thương ngài quá,
Phật Ngài ơi!
Nghện cả văn chương
nghện cả lời.
Mấy kẻ tình say
lắm cuộc lữ;
Bao người trí tỉnh
lặn đời chơi.
Đau lòng miệng có
đành câm tiếng;
Tủi phận tai thông
chịu điếc lời.
Hạnh nhân nhớ xưa
lời Phật dạy,
Nói năng im lặng
phải tri thời.

Tình đôi mắt tuệ

Mắt nhìn
thảo diệu ngày xuân,
thì xin em hãy
coi chừng mắt em;
Sắc hương
gió lộng lỏi len,
đường xưa lối cũ
tự quen bao giờ.

Bao nhiêu căn,
nếu khép hờ,
Tình băng quơ động,
bất ngờ nào hay.
Phiêu diêu
vào cõi sương say,
lên đèn nào biết
tháng ngày lên đèn.

Mênh mang
thác lũ sóng ghềnh,
chợt nghe chuông vọng
biết mình đi hoang.
Chuông ngân
tĩnh giấc mơ màng,
chùa thiêng còn đó,
kính vàng còn đây.

Mắt xanh
nhìn vượt ngàn mây,
đền bù cho khóa
mấy ngày ngủ quên.
Khóa sông
lấp cạn ưu phiền,
lấp sông khóa cạn
trăm miền trống trở.

Mắt em
thôi khỏi khép hờ,
vì đôi mắt đã
vượt bờ hàng sa.
Trải qua
mười vạn thiên hà,
thương đôi mắt tuệ
đậm đà tình xưa.

Em thương
mắt nở nhất thừa,
cuộc tình
đã vượt nắng mưa bụi hồng.
Cuộc tình
vượt hẳn có, không
là tình mắt tuệ
hàm dung vạn loài.

Rong rêu

Thoạt nghe
nước xoáy lên bờ,
tưởng xây mộng đẹp
ai ngờ ốc nghêu.
Cá buồn
nói chuyện rong rêu,
người buồn
nói chuyện
cao siêu đỡ buồn.

Bất động

Đứng bất động
giữa dòng đời biến động,
mặc biển đời
gió nghiệp thổi thị phi;
mặc cho ai
cứ mãi nói thâm thì,
vẫn bất động
trên đường ta đã định.

MỤC LỤC

Ngỏ	5
Lời kinh trên biển	7
Tình hoa trắng	9
Trăng trên biển cả	13
Huyền hoặc	21
Tình ca muôn thuở	25
Nhớ thầy	29
Tình đầu	33
Lời thơ cho em	35
Nắng hờn	37
Tâm sự	39
Tình không bến	41
Ngày kỳ ngộ	43
Mộng thi ca	47
Tự tình	49
Lời thơ dâng mẹ	51
Người em thi ca	55
Lời kinh hóa ngọc	57
Ráng hồng	61
Dấu chân lưu giữa cõi tòng	63
Giọt nắng chiều sương	65
Tình cỏ	71
Như cánh chim hồng	73
Chiều sương cánh hạc	75
Gặp gỡ	77

<i>Dáng từ</i>	79
<i>Lưu gương kham nhẫn</i>	83
<i>Pháp luân lưu chuyển</i>	87
<i>Mộng vàng</i>	89
<i>Lời kinh hoa</i>	91
<i>Xuân tình vô ngã</i>	93
<i>Rừng thiêng</i>	97
<i>Từ mặt đất hoang vu</i>	103
<i>Tình mẫu nhiệm</i>	111
<i>Nếu em tự biết</i>	115
<i>Cuộc lữ</i>	119
<i>Tình vô lượng</i>	123
<i>Đi - về</i>	125
<i>Tiếng hát từ biển xanh</i>	127
<i>Côi huyền</i>	131
<i>Trăng ẩn</i>	137
<i>Mây trắng bay qua</i>	139
<i>Thảo hoa</i>	145
<i>Độc cư</i>	149
<i>Lời nhắn cho em</i>	151
<i>Phật tình</i>	157
<i>Tình người</i>	159
<i>Nhớ Phật</i>	163
<i>Tình đôi mắt tuệ</i>	165
<i>Rong rêu</i>	169
<i>Bất động</i>	171

Phật tử Quảng Phước Đức kính ấn tống

Sương động ven trời

THÍCH THÁI HÒA

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP.HCM
88-90 Ký Con, P. Nguyễn Thái Bình, Quận 1 - TP.HCM
ĐT: (08) 38216009 - 39142419

Fax: (08) 39142890

Email: nxbvanhoavannghe@yahoo.com.vn

Website và bán hàng trực tuyến: nxbvanhoavannghe.org.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: Huỳnh Thị Xuân Hạnh

Biên tập: Nguyễn Thị Kim Phước

Sửa bản in: Bảo Bảo

Trình bày PN

Bìa: TL

Liên kết xuất bản: Thích Thái Tuệ

In lần thứ nhất. Số lượng: 1000 cuốn, Khổ 11x19 cm
Tại: Công ty TNHH Tân Lý Hoàng Long, số 54, đường
TX18, Khu phố 5, P. Thạnh Xuân 12, Q.12, Tp.HCM
Số đăng ký KHXB: 1974-2015/CXB/05-80/VNTPHCM
Quyết định xuất bản số: 328-QĐ/NXBVHVN
Ngày 23 tháng 07 năm 2015
In xong và nộp lưu chiểu Quý III năm 2015